

Első strófa:

MARLEY ÚR SZÍNRE LÉP

Bizonyára tudjátok már, milyen a karácsony. Az utcákat szerencsés esetben ellepi a hó, sapkát, kesztyűt, sálát húzunk, befagyott pocsolyákon csúszkálunk, behavazott domboldalon szánkázunk vagy elmegyünk

korcsolyázni. Otthon folyik a lázas készülődés: a sütőben hús izzad, kalács barnul, sütemény illatozik, a tűzhelyen sokat ígérő fazék rotyog, a napaliban titokzatos módon teljes díszbe öltözik a karácsonyfa.

Este körülüljük az asztalt, gyertyát gyújtunk, énekelünk, és kezdődik a nagy ajándékbontogatás. Apa pusztit dob anyának, nagypapa kibékül a szomszéd Lukács bácsival, mi pedig megbocsátunk rosszcsont Petinek, gézengúz Julcsinak, bármilyen játékunkat is csente el, törte össze, ráncigálta az elmúlt hetek viharában.

Sok emberöltővel ezelőtt, karácsony ünnepének küszöbén Scrooge Ebenezer irodájában egyáltalán nem ilyen volt a hangulat. A sötétre pácolt tölgyfaajtó mögött

terjengő dermesztő hidegben még az egér foga is összekoccant. A rettenthetetlen tulajdonos egyenes derékkal ült papírokkal megrakott íróasztala mellett, és figyelmesen rótt a számításait szeretett zsebkönyvébe, mely üzleti ügyleteinek

folyamatos virágzását mutatta. Igaz ugyan, hogy ez a virágzás sok megszorult lélek kétségbeeséséből táplálkozott, merthogy történetünk főhőse leginkább uzsorakamatra kibocsátott összegekkel és vakmerő tőzsdei manőverekkel szerezte roppant vagyonát. E vagyon ugyanakkor senkit sem boldogított: biztonságos helyen gyűlt és gyűlt és gyűlt, míg Cratchit, Ebenezer segédje a sötét hátsó szobában levélmásolás közben állandóan körmét fújta, hogy hidegtől elgémberedett ujjait valahogyan írásra kényszerítse.

